

עלון מס' 297
כ"ז כסלו ה'תשע"ד

מקץ

"מקץ"

ר"ת מחלום קם צדיק
ללמדנו, שמי שמרגיש
שגשמיות העולם הזה
כחלום, שאין בו ממש
עתיד להיות צדיק.

מתוך 'לבוש יוסף'

הבורא ית' לרחם על
האדם יותר מכל לרחם,
וכל רחמים וחלמה שיהיו
לזולתו עליו, כולם הם
לרחמי האל וחלמתו.

מתוך חובות הלבבות

"וישן"

ישים על לבו שיהא
גופו שלם וחזק,
כדי שתהיה נפשו
ישנה לדעת את ה'
וישן כדי שלא
יחלה ולא יוכל
לעבד את ה'

וכך נמצאת שנתו
עבודה למקום
ברוך הוא, וכל ימיו
עובד את ה' תמיד.

הרמב"ם

"ויאמר שלום"

רק שלום
מביא ברכה..

הפלא יועץ

חומרי בניין וקרימיקה

אדירם

סניף צומת ראם 08-8602602

להי"

הדלקת הנד: 16:17
ציאת השבת: 11:17

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"אזורי הודיע א-להים אותך את כל זאת אין נבון וזככם כמור"

בעיר אחת חי סוחר עשיר אשר חנותו היתה הגדולה בעיר. יום אחד התלונן העשיר לפני ראשי הקהל "אמנם חנותי הכי גדולה בעיר ומחסנים לי המלאים סחורה, אך סחורה זו עדין לא שלי, קניתייה בהקפה... אחרי שאמכור את סחורתי אשלם לבעליה". "דווקא משום כך" - ענו לו ראשי הקהל - "חייב אתה בסכום מס גדול יותר, שהרי מדוע סומכים עליך בעלי הסחורות, אין זאת אלא מפני שעשיר אתה. לאדם עני לא היו נותנים סחורה בלא תשלום מראש".

לפני שיוסף פתר את חלומות פרעה הקדים: "א-להים יענה את שלום פרעה" החכמה אינה שלי... הכל מידי יתברך, המנחה אותי לפתור את חלומתיך. השיב פרעה: "אחרי הודיע א-להים אותך את כל זאת". אם לך א-להים כה גדול המגלה לך צפונות חלומותי זו ההוכחה ביותר ש"אין נבון וחכם כמור". אם רק נדע שכל הצלחה שלנו היא מאיתו יתברך נזכה לקבל תוספת של הצלחה...

מתוך משלי המגיד מדובנא זצ"ל

"ויריצהו מן הבור"

"קץ שם לחושך" - ברגע אחד הוציאו את יוסף מהבור, בר"ה. ללא כל הכנה לפני... החפץ חיים ישב בביתו עם צאת השבת ונשא דבריו בפני בני הישיבה. האפלולית ששררה שם היתה לחשיכה, הח"ח דיבר בהתרגשות על הגאולה הקרובה. השבת יצאה. מישהו הדליק את האור... בעוד הכל ממצמצים מחמת האור הפתאומי, קרא הח"ח ברגש: הרואים אתם, כך תבוא הגאולה... רגע אחד חושך מוחלט ולפתע יאיר האור במלוא עוזו.

במהרה בימינו אמן..

מתוך 'מעין השבוע'

"ויהי מקץ"

רצון ה' שהאדם יעשה השתדלות, אך עליו לדעת שההשתדלות לא מביאה את הישועה אלא רק ה' המנהיג את העולם הוא מביא התוצאות והישועה... הגר"מ שפירא זצ"ל שלח אברך כדי לאסוף כסף עבור הישיבה שלו. האברך טרח והלך ממקום למקום ולא עלה בידו והוא חזר בידים ריקות... כעבור יומיים בא תורם ותרם תרומה נכבדה לישיבה. מיהר הגר"מ שפירא ואמר לאברך: "בזכותך ניצלה הישיבה..." האברך השיב: "אין לי כל קשר לנדבן ההוא". ענה הרב: "עיקר ההשתדלות על האדם ומאחר שהוא עשה למען הישיבה הקב"ה עשה את שלו לספק הצורך ע"י אחרים".

מתוך 'אוצרות התורה'

"ואל שדי יתן לכם רזובים"

אמר הקב"ה, הוו זהירים בתפילה, שאין לך מידה יפה ממנה, ואפילו אין אדם כדאי לענות לו, חסד אני עושה עמו ועונה לו, שכל דרכי חסד!

תנחומא

זכות הלימוד בעלון להצלחת ולרפואת דניאל בן מנחם הי"ו

דיני "על הניסים" בחנוכה

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

בנוסף להדלקת הנרות בכל לילה משמונה הלילות לפרסם ולגלות את נס פך השמן, התקינו רבותינו לומר 'על הניסים' בתפילה ובברכת המזון, כדי להודות ולשבח לה' יתברך על נס ההצלה והניצחון על אויביו.

ואולם, כיוון שחג זה הוא מתקנת חכמים ואינו מן התורה, לא רצו חכמינו לתת לו את אותה החומרה כמו חגי התורה. ולפיכך:

א. אם לא אמר 'על הניסים' בברכת המזון או אף בתפילה, אינו צריך לחזור ולברך או להתפלל.

ב. אם עדיין לא סיים ברכת 'מוזים' בתפילה או ברכת 'נודה לך' בברכת המזון, יחזור ויאמר 'על הניסים'. אבל אם כבר הזכיר שם ה' בחתימה ואמר "ברוך אתה ה' " אינו רשאי לחזור (ואף לסיים "למדני חוקיך" כקורא פסוק, אינו רשאי).

ג. במקרה ששכח לומר 'על הניסים' בתפילה, רצוי שיאמרו בסיום התפילה, דהיינו לאחר שיאמר "יהיו לרצון" יאמר "מוזים אנחנו לך על הניסים וכו' ". וכן בברכת המזון יאמרו בסיום ברכת המזון, דהיינו כשיגיע ל-'הרחמן' יאמר "הרחמן הוא יעשה עמנו נסים ונפלאות, כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, בימי מתתיהו וכו' ".

ד. ברכת 'מעין שלוש' (ברכת 'על המחיה') כיון שאינה אלא תקציר של ברכת המזון וכוללת בתוכה רק את הדברים ההכרחיים ביותר, לא תקנו חכמים להזכיר בה עניין חנוכה.

ויהי רצון שיעשה ה' עימנו ניסים ונפלאות כשם שעשה עם אבותינו בימים ההם.

כא מזגיו וקורגיו על האדם
באור בצעירג זאק ימי גבוקי,
חוט ויזאג שמים שהבחינה ביד האדם.
כש"י יננה טל

"ופרעה זזולם והגה עמוד על היאור"

היאור היה אלהיו של פרעה. פרעה היה עומד על היאור..

להבדיל, על יעקב אבינו נאמר שראה בחלומו והנה ה' ניצב עליו, הקב"ה עמד מעליו.

מה ההבדל? הגוי מתייחס לאלהיו כאל משרת. כשצריך משהוא הוא משיג זאת ממנו, אם חסר לו כסף יקריב קרבן בתקווה לקבל ממנו את הסכום הנדרש.

היהודי, לעומת זאת, מרגיש עבד לא-להיו ה'ניצב עליו' ולא להפך. ובאמת בשעה שהכל טוב והעניינים מתנהלים כשורה, לא כל כך בא לידי ביטוי הבדל זה שבין הגוי ליהודי.

אך כשלא טוב כשמתעוררים הקשיים, שם ניכר ההבדל בין היהודי המרגיש עצמו עבד לבוראו, לבין הגוי שלדעתו אלהיו אמור לשרתו ולספק לו את צרכיו.

מתוך ומתוק האור

"לְמַעַן הִרְעַתֶּם לִי לְהַגִּיד לְאִישׁ הָעוֹד לְכֶם אָזוּ"

תמה ה"חפץ החיים" זצ"ל: מדוע נתבע יעקב על כך? וכי בשורה טובה שמע מבניו כעת!?

אלא שיהודי צריך לדעת שכל מה שה' עושה הכל לטובה. הבורא יתברך אב הרחמן הוא, לפעמים יתן מעדן וממתק ולפעמים תרופה מרה. מותר שתאמר שהיא מרה, אך אל תאמר שהיא רעה! התביעה הייתה על שאמר "למה הרעותם לי", שחשב שהתרופה המרה - רעה היא!

מתוך 'ומתוק האור'

לְמַעַן הִתְרַאוּ

הגאווה קשה וחמורה היא מחטא, שהרי בכל הטומאות והחטאים נאמר "השוכן אתם בתוך טומאותם".

ואילו על גס רוח אמרו חז"ל:

'אין אני והוא יכולים לדור בעולם'

הבעש"ט זצ"ל

"לְמַעַן שְׁלַמְתֶּם רְעֵה תַּזוּת טוֹבָה"

בני תורה יודעים היטב להשתבח בעצמם שהינם מחמירים בחומרות ה"חזון איש" והינם מנאמניו ואוחזי הלכותיו, אולם שוכחים כמו כן לנהוג במידותיו...

ואומר אותו גאון: אני הייתי מבאי ביתו, והתייחס לכל הבא בקרבתו בלבביות שאין לשערה, מראה לכל מי שבא לשיחה עמו קטן כגדול כאילו ורק הוא יש לו בעולמו, ויחסו אליו בחיוך ובהתייחסות מרובה, ובכך רבים המה היודעים היטב ליטול עטרה לראשיהם בכך שהינם מתלמידיו ויודעי תורתו, זה מרשים המה לעצמם, ואילו כבוד הבריות נרמס בעיניהם.. נכבד כל יהודי...

מתוך 'בים דרך'

"וְאִיךָ נִגְנַב מִבֵּית אֲדֹנָיךָ כֶּסֶף אוּ זָהָב"

פעם נכנס רבי ישראל מסלנט זצ"ל לגביר אחד וראהו יושב ליד השולחן ומונה ערמות כסף. לפתע נקרא הגביר לטפל בענין דחוף ונאלץ לצאת מחדרו. מיד יצא גם רבי ישראל.

שאל אותו הגביר: "מדוע גם אתה נחפז לצאת?" ענה רבי ישראל: "יש איסור יחוד עם האישה, וכתוב 'רוב בגזל ומעוט בעריות'. אם על עריות אמרו חז"ל שיש איסור יחוד, אזי גם על גזל בוודאי שקיים איסור יחוד..."

מתוך 'ומתוק האור'

"כִּי זָכְבְּרוּ רְזוּבֵינוּ"

הרחמנות וההטבה צריך שתהיה תקוע בלב החסיד לעולם, ותהיה מגמתו תמיד לעשות קורת רוח לבריות, ולא לגרום להם שום צער.